

Nog ene kere de Grolse Straote, 't letste stukske (4)

Inleiding¹

In juli 2009 (Old Ni-js, nr. 64) verscheen het eerste verhaal over de bebouwing en de bewoners van de vroegere Groenloschestraat van omstreeks de Tweede Wereldoorlog. In maart 2010 (Old Ni-js, nr. 66) volgde het tweede verhaal en in november 2010 (Old Ni-js, nr. 67) het derde deel. Ging het eerste verhaal over de straat vanaf de verbinding met de Grotestraat tot die met de Brink, het tweede verhaal betrof de straat vanaf boekhandel Gellekink tot en met het Hendrik Odinkplein. In het derde deel werd de straat vanaf dat plein tot de verbinding met de Prins Bernhardstraat beschreven.² In dit vierde en laatste deel wordt op zoek gegaan naar de bebouwing en de bewoners vanaf de Prins Bernhardstraat tot de kruising met de Groenloseweg.

De laatste winkel, een ziekenhuis, weer leraren en andere burgers

We bevinden ons vanuit het dorp gerekend aan de rechterkant van de straat en steken dan de Prins Bernhardstraat over. Voor de oorlog lag daar een zandpad.



Gezicht op Eibergen rond 1900 ter hoogte van het latere winkeltje van de familie Overman, links op de foto. Het verkeer op de -destijds zogeheten- Veldstege met balken in het midden om de wagens aan een bepaalde kant van de grindweg te laten rijden, telt nog 1 PK. De lintbebouwing dient zich aan. Momenteel ligt aan de rechterkant van het pand de Prins Bernhardstraat. Het boerderijtje in de verte aan de rechterkant is de boerderij van de vader van schilder Willem Bömer (zie Old Ni-js, nr. 67, p.45). De oude Sint Mattheuskerk torent boven het dorp uit, links daarvan is de in 1875 gebouwde -en in 1935 afgebroken- H. Mattheuskerk te zien (foto: collectie J. Baake).

We staan aan die overkant dan voor het pand met nr. 60. Al voor de voorlaatste eeuwwisseling stond daar een boerderij met woonhuis. Na elkaar woonden er de familie Weekhout -melkventer bij de melkfabriek-, de familie Bosch en de familie Overman. Bosch had een timmerwerkplaats achter zijn huis. Overman, een pleegzoon van Bosch, werkte op de Rekkense Inrichtingen. In dat huis vestigde de familie Overman al voor de oorlog een tabaks- en snoepwinkeltje. Jan Geesink, sinds 1950 wonend in de Prins Bernhardstraat en voor zijn pensioen werkzaam bij de plantsoenendienst, woonde in de jaren '30 en '40 iets verderop op nr. 68 en herinnert zich nog dat hij als jochie van elf jaar van Duitse soldaten bij de Viersprong geld kreeg om voor hen in het winkeltje chocolade te kopen. Mevrouw Overman -een dochter van Bosch- deed de winkel. Na haar overlijden was Overman -'een grote, stugge man'- er zelf te vinden. Vaste afnemers waren later vooral de leerlingen van de LTS even verderop in de Prins Bernhardstraat. "Dat hij meestal heel laat in de winkel kwam nadat de winkelbel had geklingeld, heeft hem zeker geld gekost", zo vertelden ons enkele informanten.³

In het pand na Overman op nr. 64 hebben in de loop der jaren verschillende families gewoond: Harmsen, deponhouder van Van Gend&Loos waar je pakjes kon afgeven, Ten Barge, timmerman en later taxi-ondernemer en autorijschoolhouder, Timmermans, oorlogsvrijwilliger in Indië en vertegenwoordiger in confectie en Ten Harkel, werkzaam bij de KTV.⁴



Het protestants-christelijk ziekenhuis in Eibergen in 1911. Links ervan staat een huisje voor tbc-patiënten dat met de zon kon worden meege draaid. In 1913 zou een kleine uitbreiding plaatsvinden waaronder de aanbouw van een serre aan de voorzijde (foto: collectie J. Baake).

Dan stond sinds juli 1911 -buiten het dorp gebouwd- het ziekenhuis van de Vereniging van Protestantsche Ziekenverpleging Eibergen & Rekken (zie ook F.J. de Leeuw, 1987). Het waren burgemeester G.H. Smits, dominee W.L. Slot en de fabrikanten J.E. Prakke en H.H. ten Cate die de aanzet tot deze vereniging hadden gegeven. Er werden zieken verpleegd en later ook kleine operaties uitgevoerd. In 1950 vond een aanzienlijke uitbreiding en verbouwing plaats. 'Daarvoor werd het naastgelegen pand van de familie Geesink aangekocht', zo schreef De Leeuw (1987, p.94). Jan Geesink preciseert: "Er was inderdaad grond nodig, maar mijn vader wilde die alleen maar afstaan, wanneer ook het pand op nr. 68 waarin zij woonden werd aangekocht."

Oudere Eibergenaren herinneren zich nog de in het ziekenhuis inwonende zusters en directrices zr. Driebergen, zr. Drupsteen, zr. Arnold, zr. Burgers, zr. Hagens en zr. Abbink. Jan Berenschot jarenlang woonachtig op nr. 80 herinnert zich: "De zusters Driebergen en Drupsteen kwamen nogal eens bij ons thuis. De 'bemanning' van het ziekenhuisje had het niet al te breed en wij hadden een grote moestuin. Mijn moeder gaf de zusters groente en fruit mee." In 1965 werd het ziekenhuis, inmiddels eigendom van de Algemene Vereniging Gezondheidszorg, vanwege het eindigen van overheidsfinanciering omgevormd tot een verzorgingstehuis voor minder valide bejaarden. Er was plaats voor zo'n negentien patiënten. Maar in 1980 moest toch ook dit -wederom vanwege afnemende overheidsfinanciering- worden gesloten. Om te voorkomen dat het pand zou worden gekraakt, verhuurde de vereniging de ruimten aan medische specialisten uit Enschede en Winterswijk voor hun spreekuur en aan nog eens tien jongeren. Officieel omdat de exploitatie tot verlies leidde, maar in feite omdat de jongeren 'met hun net verworven vrijheid niet erg in de buurt pasten', werd het pand in 1986 alsnog gesloopt. De specialisten kregen een nieuw onderkomen in het bejaardencentrum de Whemerhof.

Bijzonder is de actieve rol die zr. Arnold heeft gespeeld in het verzet: zij verborg wapens op de zolder van het ziekenhuisje (terwijl de vlag van het Rode Kruis op het dak uitgespreid lag), koerierde berichten en was aanwezig in het huis van haar overbuurman en verzetsman Jan Willem Hageman toen die werd gearresteerd (zie Wesselink,



Zuster Arnold in haar kamer in het ziekenhuis aan de Groenlosestraat in 1943 (foto uit Wesselink, 1995).

1992, pp.187-188 en Wesselink, 1995, pp.256-257). Overigens had Eibergen al vanaf 1901 een ziekenhuis; bij de rooms-katholieke Mattheuskerk stond een door de Zusters van Julie Postel uit Boxmeer geleid klooster. Dat deed tevens dienst als zieken- en bejaardenhuis, het Sint Anthoniusgesticht. Het werd in 1963 gesloopt.

Toen in 1986 het verzorgingstehuis in de J.W. Hagemanstraat werd afgebroken, liet de familie Scholten op de vrijgekomen ruimte een nieuwe woning met nr. 66 bouwen. Gerrit Scholten was eigenaar van een loonbedrijf aan de Needseweg.

Op nr. 68, links van het verzorgingstehuis, hebben meer families gewoond: Geesink, metselaar, Sijsma, ULO-leraar en Kuipers, LTS-directeur. Toen Geesink het huis begin jaren '30 liet bouwen, verhuurde hij een zit- en slaapkamer met keukentje aan vroedvrouw mejuffrouw Ter Welle. Ook de douanebeambte en voetballer bij de Eibergse Boys Wibier heeft een tijdje deze kamer gehuurd. "De straat zag er voor de oorlog heel anders uit", zo vertelt Jan Geesink. "Als kind van een jaar of zes stak ik over en liep tegen een fietser aan. Deze reed zo de sloot in die in de jaren '30 nog aan deze kant van de Groenloschestraat lag." Na het interview met Gerrit Wormgoor, geboren en nog steeds woonachtig op nr. 74, wijst ook deze de ligging van de sloot aan. De sloot is nog te zien op een foto verderop in dit verhaal.

Op nr. 70 woonden voor de oorlog achtereenvolgens de families Burgers, koetsier bij de gemeente Eibergen en grootvader van Jan Geesink, Jaspers, arbeider



Het voormalige protestants-christelijk ziekenhuis na de verbouwing in 1950, toen in gebruik als verzorgingstehuis voor minder valide bejaarden. De foto is genomen enkele maanden na de sluiting in januari 1980 (foto uit F.J. de Leeuw, 1987).

bij de KTV en Aamschot, smid in Haaksbergen. Later kwam de familie H. Menkhorst jr. er te wonen. In Eibergen kende men Herman Menkhorst niet alleen als kolenhandelaar met zijn opslag in het dorp, maar ook als dirigent van Euphonia en muziekgezelschappen in Groenlo, Haarlo en Rekken. Zijn dochter Alwine woont er nu. De vader van Herman was eveneens dirigent bij Euphonia, zelfs medeoprichter van het muziekgezelschap. Op nr. 70a -de woning is inmiddels in tweeën gedeeld- woont al jarenlang de familie Jansen-Menkhorst. Oudere Eibergenaren kennen Frits Jansen als leider van het Datos-kwartet, een bandje dat op bruiloften en partijen speelde. De naam verwijst naar de eerste letter van hun instrumenten (drums, altsax, trombone, orgel, sax trompet). Frits is begin 2010 overleden, zijn vrouw Annie woont er nog.

Links van de familie Jansen woont op nr. 72 sinds 1958 de familie Hengeveld. Fons Hengeveld woonde eerder met zijn ouders op de Blomsgaardenweg achter Bijker. Fons werkte als jachttopziener in het gebied van Hupsel, Zwolle en Holterhoek. Zijn vrouw Agnes is onlangs gehuldigd vanwege haar deelname gedurende vijftig jaar aan het dameskoor van de St. Mattheuskerk. In dit huis woonden voor de oorlog de families Simmelink, Reesing, Wolfs, Harwig en Roffel. Jan Berenschot, destijds wonend op nr. 80: “Harwig en Roffel waren melkventers. Vader Harwig maakte smeersels tegen kwalen als eczeem.” Jan Geesink: “Van mijn ouders herinner ik me het verhaal dat de vrouw van postbode Simme-



Foto anno 2010. Van rechts naar links de voormalige woonhuizen van onder anderen op nr. 68 de familie Geesink, op nr. 70 de familie Menkhorst jr. en op nr. 72 de familie Simmelink (foto: E.P. Rutgers).

link zich daar door ophanging aan een boom van het leven zou hebben beroofd.” Na de oorlog kwamen op nr. 72 de families Blankvoort en Daudey en Wantia en Bomers te wonen. Steeds twee families tegelijkertijd. Wat een geschiedenissen moet dit huis wel niet hebben! Zie voor meer over de familie Harwig de publicatie van Wesselink (1995, pp.314-316).

Dan volgt op nr. 74 het in 1929 voor zijn ouders gebouwde huis van Gerrit Wormgoor. Gerrit werkte evenals zijn vader op kantoor bij de KTV. Hij is als gezegd op deze plek geboren en getogen. Daarnaast volgt op nr. 76 het tweede gemeentelijke monument in de straat. Een traditioneel vrijstaand woonhuis met puntgevel en zadeldak, dat in 1928 is gebouwd door aannemer Blankvoort. De familie Lagerweij was de eerste bewoner van dit pand. Herman Lagerweij werkte op kantoor bij de Rekkense Inrichtingen. Dan volgt op nr. 78 de in het begin van de oorlog gebouwde laatste woning annex werkplaats aan deze kant van de straat. Destijds woonde daar kleermaker A.B.J. Holtkamp.

Voor de volledigheid dient te worden verteld, dat tot begin jaren '60 nr. 80 en nr. 82 de laatste huisnummers van de straat waren. Op nr. 80 woonde tot 1935 de familie Brinkman, tot 1944 kassier van de (hervormde) Boerenleenbank, daarna de familie Berenschot, op kantoor bij Prakke en vanaf 1951 de familie Mol.

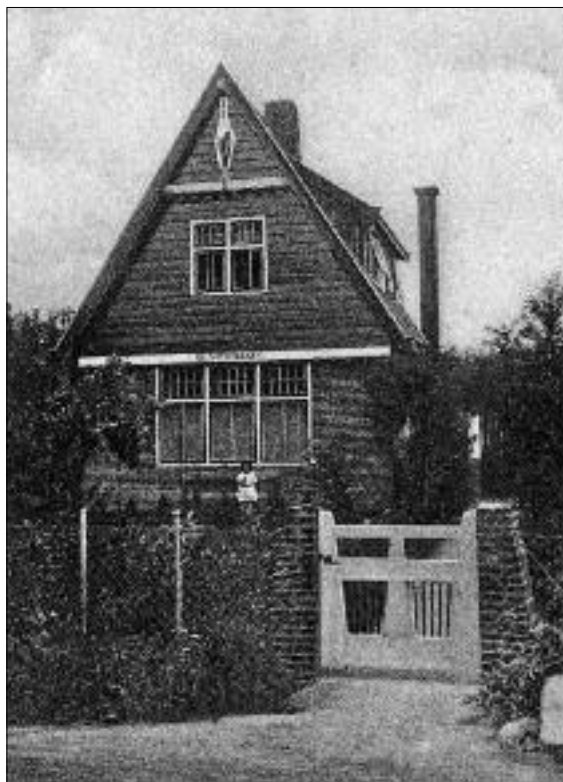


Het Datos-kwartet opgericht begin jaren '60. Geknield Frits Jansen. Hij bespeelde het elektrisch orgel (foto: collectie J.C. Jansen-Menkhorst).

Deze laatste was veekoopman. Op de plek van nr. 80 was in 1926 een doorgaande weg gepland (zie de kaart in deel 3 van dit verhaal in Old Ni-js, nr. 67, p. 41). Er lag daar nog veel agrarische bouwgrond in bezit van aannemer Blankvoort. Toen dat plan werd afgeblazen, is er op die plek nog een woning aan de Groenloschestraat gebouwd. Dat pand is nu Groenloseweg nr. 2. Ook het huis met de naam 'De Viersprong' heeft als nr. 82 aan de Groenloschestraat gelegen. Nu is het Groenloseweg nr. 4. Daar woonde voor de Tweede Wereldoorlog de gemeenteopzichter en -architect E. Hietbrink. Hij droeg de bijnaam Sally. In de jaren '20 werkte Hietbrink al bij de gemeente. Over zijn dochter Gretha wordt door Jan Geesink en Gerrit Wormgoor verteld, dat zij in het verzet heeft gezeten. Gerrit herinnert zich het volgende: "Gretha was een zeer kordate en vlotte jongedame, heel anders dan haar moeder. Toen die laatste enige tijd moest worden opgenomen in Warnsveld, hebben Gretha en haar vader het gehele huis anders ingericht." Na Hietbrink heeft de familie Westerdiep er gewoond. Jan Geesink: "Voor dat huis stond op de straat al in de vooroorlogse jaren een bordje met het opschrift 'Gelria'. Dit gaf de ligging van de steenkoollagen richting Winterswijk aan." 'Gelria' was de naam van het consortium dat in 1930 van de regering een concessie had gekregen om de steenkool op zo'n achthonderd meter diepte te winnen. Het is er nooit van gekomen.



Het tweede gemeentelijke monument in de J.W. Hagemanstraat op nr. 76. Links daarvan op nr. 78 het voormalige huis van kleermaker Holtkamp. Daarnaast de twee huizen die vroeger aan de Groenloschestraat lagen, maar nu aan de Groenloseweg (foto: E.P. Rutgers).



Het voormalige woonhuis op aanvankelijk Groenlooschestr­aat nr. 82 -het laatste huis van de straat- van onder anderen gemeenteopzichter Hietbrink omstreeks 1930 (foto: collectie J. Baake).

Weer een gemêleerd gezelschap

Gerekend vanuit het dorp, keren we terug naar de linkerkant van de straat, het eerste huis na de Blomsgaarden. Dat is nr. 71. Daar woonde in de jaren '50 al de heer A.J.G. Sprick. Hij had een confectiefabriekje aan de Hummelsweide. Daar werden onder andere overhemden gemaakt. In dat huis heeft burgemeester F.J. Hermsen in 1964 nog gewoond voordat hij zijn intrek kon nemen in de ambtswoning aan de Simmelinkstraat nr. 2. De huizen die hier staan hebben weer die fraaie karakteristieke vooroorlogse vorm die we eerder aan deze kant van de straat tegenkwamen. Dan volgen drie huizen waar kantoorpersoneel woonde: op nr. 73 de heer B.J. Hartink en op nr. 75 de heer J.A. Schneider (bei-

den werkzaam bij de firma Prakke) en op nr. 77 de heer H. Mast (werkzaam bij de KTV; zie ook het verhaal over de familie Wapstra in Old Ni-js, nr. 65). Op nr. 79 woonde destijds de heer G.L. Luimes (werkzaam bij de KTV), later woonde er de heer J. van de Kamp, horlogemaker en juwelier met zijn winkel aan de Grotestraat. En dan volgt op nr. 81 het voormalige woonhuis van de man naar wie de straat na de Tweede Wereldoorlog is vernoemd, Jan Willem Hageman (1895-1944). Het huis is eenvoudig te vinden vanwege het straatnaambordje aan de gevel van de woning. Hageman was gemeenteontvanger en ambtenaar van de burgerlijke stand op de afdeling Algemene Zaken en werkte daarnaast als agent voor twee verzekeringsmaatschappijen. In zijn vrije tijd was Wim Hageman onder andere gedurende achttien jaar voorzitter van de Eibergsche IJvereniging. Na de capitulatie in mei 1940 sloot hij zich aan bij het verzet. Als ambtenaar trachtte hij zoveel mogelijk de Duitse maatregelen te saboteren. In april 1944 werd hij verraden en gearresteerd en op 6 juni 1944, op 48-jarige leeftijd, gefusilleerd.⁵



Van rechts naar links de voormalige woonhuizen van onder anderen -de voordeur is nog net te zien- op nr. 79 de familie Luimes, op nr. 77 de familie Mast, op nr. 75 de familie Schneider; op nr. 73 de familie Hartink en op nr. 71 de familie Sprick. Na dat laatste huis ligt de Blomsgaarden. Eertijds lag er aan de linkerkant van de Groenloschestraat nog een sloot (foto: collectie J. Baake).

Koerhuis en Schweizer Stube

Aan het einde van de straat op nr. 85, in de 19e eeuw echt buiten het dorp, stond op de hoek bij de Groenloseweg de boerderij van de familie Essink. De boerderij droeg de naam Koerhuis, dat wachthuis betekent. Het Middelnederlandse woord coeren verwijst naar ‘op de uitkijk staan’. Op deze plek heeft destijds een wachttoren (‘loerhoes’) gestaan. Wim Essink, een van de kinderen, vertelt: “De fundamenten van de wachttoren liggen nog onder de parkeerplaats van restaurant Belle Fleur. Op deze plek zou ook al eens een tolhuis hebben gestaan.” Zeker is wel, dat er in het begin van de 19e eeuw mensen hebben gewoond, die als beroep hadden opgegeven ‘commies te paard’. Hendrik en Anna Essink kwamen in 1896 op de boerderij. Eerder had de boerderij op naam gestaan van bekende boerenfamilies als Luttkholt en Grootholt. Tussen 1920 en 1930 behoorde dit laatste deel van de Groenloschestraat nog tot de buurtschap Holterhoek; zo was in 1920 het huisnummer van H.A. Essink nr. B 88 (Holterhoek), in 1930 was het huisnummer nr. A 677 (Eibergen). “Dat klopt wel”, zegt Agnes Hengeveld, die daar tegenover op nr. 72 woont, “want mevrouw Essink, had het altijd over de A-mensen en de B-mensen in de straat”. Elke keer dat het dorp naar het zuidoosten uitbreidde, werd een stukje van de Holterhoek afgehaald. Hendrik Essink was muzikaal. Zo herinnert Jan Berenschot zich: “Hendrik bespeelde thuis een harmonium, maar hij dirigeerde bijvoorbeeld ook het zang-



De oorspronkelijke boerderij Koerhuis in de jaren '30 (foto: collectie W.J.G. Essink).



De tot Schweizer Stube verbouwde boerderij Koerhuis in de jaren '70 (foto: collectie W.J.G. Essink).

koor van de Groenloschestraat bij het bevrijdingsfeest. We repeteerden ‘Weest gegroet gij jubeltonen’ op de deel bij Essink.”

Toen de Burgemeester Wilhelmweg in 1935 werd aangelegd, kwam de boerderij met de achterkant naar deze weg te liggen. Hoezeer er in deze omgeving in april 1945 is gevochten om Eibergen van de Duitsers te bevrijden, is door Wesselink (1995, pp.282-292) uitvoerig beschreven. (4) In de loop der jaren heeft de ‘schöppe’ achter de boerderij voor heel wat scholieren en militairen die met de bus richting Enschede of Groenlo moesten, en bij de halte Viersprong in- of uitstapten, gediend als plek om hun fiets neer te zetten. Begin 1970 verkocht de familie Essink de boerderij en ging op nr. 83 wonen in een op eigen grond gebouwde woning. Zoon Fons Essink woont er nog steeds. In datzelfde jaar werd in de voormalige boerderij restaurant de Schweizer Stube van Peter Müller gevestigd. De openingsdag was al 20 maart 1970. Müller heeft nog een tijdje in een woonwagen op zijn terrein gewoond. De Schweizer Stube stond eerder op de hoek van de Haaksbergseweg en de Vunderinkslaan. “Artsen uit Enschede en Winterswijk, profvoetballers van sportclub Enschede, officieren van Kamp Holterhoek en vele anderen kwamen hier eten”, zo vertelt Agnes Hengeveld, zelf jaren werkzaam bij Müller. “Ook het zangduo Gert en Hermien heb ik hier wel eens zien dineren.” Na Peter Müller en in 1986 Jan Zandbergen vestigde in 1989 Gerrit de Lange van Centraal uit Haaksbergen er zijn restaurant Belle Fleur.



Het einde van de huidige J.W. Hagemanstraat in de jaren '50. De foto is genomen vanaf de Rekkenseweg. Rechts op de foto is de achterkant van de dan nog in gebruik zijnde boerderij Koerhuis te zien. Op de hoek staat Jos Zuidinga met zijn ijscokar. Hij had een cafetaria aan de Haaksbergseweg in het pand van de toenmalige GTW-garage, nu garage Grooters (foto: collectie J. Baake).



De Viersprong aan het eind van de Groenloschestraat was een geliefde plek voor ijscoverters. Zo stonden daar in de jaren '30 al de gebroeders Meuleman met hun Lonnekerroomijs (foto: collectie J. Baake).

Tot slot

Met het wijzigen in de jaren '50 van de straatnaam Groenloschestraat in J.W. Hagemanstraat heeft de gemeente Eibergen de verzetstragedie rond Jan Willem Hageman in herinnering willen houden. Daarmee heeft zij ook beoogd stil te staan bij alle verzetsdaden en al het oorlogsleed in de jaren 1940-1945. Om ook andere redenen is sprake van een bijzondere straat. Zij behoorde jarenlang met de Grotestraat en de Nieuwstraat tot de drie belangrijkste doorgaande verbindingen in Eibergen. De 'grandeur' van de Grotestraat met villa's van rijke en werkgelegenheid biedende fabrikanten, twee kerken, een klooster, een ziekenhuis, een gemeentehuis, enkele hotels en de nabijheid van een station haalde de Groenloschestraat dan wel niet, toch woonden er wel een aantal medici, leraren en leidinggevende gemeenteambtenaren. Beroepen en posities die in de jaren rond de Tweede Wereldoorlog toch groot aanzien genoten. Met ook een ziekenhuis, een bank, een politiebureau en een notaris- en postkantoor en enkele 'cultuurminnende' bewoners kwam de Groenloschestraat dan wel weer aardig in de buurt van haar 'tegenspeler'.

Eibergen, januari 2011

Freek Bartelink en Peter Rutgers

Freek Bartelink is in 1935 in Eibergen geboren, Groenloschestraat A 123. Muziek speelde in zijn leven een grote rol; op jonge leeftijd speelde hij trompet bij Euphonia en viool in het Kamerorkest van Odink. In Eibergen en Enschede was hij als onderwijzer en directeur werkzaam in het lager onderwijs. Daarnaast werkte hij als leraar algemene muzikale vorming in Eibergen en omliggende plaatsen. Freek is na zijn loopbaan in Enschede sinds enige jaren weer woonachtig in Eibergen.

Peter Rutgers is in 1942 in Hengelo (O.) geboren. Werkzaam als onderwijzer, leraar pedagogiek, gemeentelijk onderwijskundig adviseur en universitair docent bestuurskunde heeft hij op meer plaatsen in het westen van het land gewoond. In 2008 keerde hij terug naar de achterhoek van ons land en is sindsdien redactielid van Old Ni-js. Hij heeft meer publicaties op zijn naam staan. Momenteel schrijft Peter een boek over de voormalige burgemeester van Eibergen Frans Cappetti.

Literatuur

Baake, J., e.a. (red.), *De Bloemensymfonie. Het wonder van Eibergen*, Historische Kring Eibergen, 2008.

F.J. de Leeuw, Het ziekenhuiswezen in het dorp Eibergen, in: W. Scholtz & B. Verheij (red.), *Geschiedenis van de Oost-Achterhoekse ziekenhuizen*, Winterswijk, 1987, pp.86-97.

Wesselink, E.H., *Kom vanavond met verhalen. Eibergen in oorlogstijd*. Deel 1, De Jodenvervolgving, Historische Kring Eibergen, 1990.

Wesselink, E.H., *Kom vanavond met verhalen. Eibergen in oorlogstijd*. Deel 2, De moed der machtelozen, Historische Kring Eibergen, 1992.

Wesselink, E.H., *Kom vanavond met verhalen. Eibergen in oorlogstijd*. Deel 3, *Hoe de oorlog is verdwenen*, Historische Kring Eibergen, 1995.

Interviews

Met de volgende personen uit Eibergen werd over dit vierde deel van de J.W. Hagemanstraat gesproken: H.G.Z. Bloemena, W.J.G. Essink, J.W. Geesink, A.J.F. Hengeveld-Kormelink, H.B. Kolthof-Meddeler, A. te Nahuis, J.A. te Nahuis-Voortman, B. Tuinhout-Stomps, I.M.Th. Wielens, G.J. Wielens-Waamelink en G.H. Wormgoor. Soms werd met hen meer dan één keer gesproken, soms ook werd door hen voor ons nog ontbrekende informatie opgezocht en aangereikt. Van J.H. Berenschot die jarenlang aan het eind van de straat heeft gewoond, werd op schrift een uitvoerige herinnering aan zijn tijd daar ontvangen. Ook H.J.W. Weekhout stuurde een brief met herinneringen. Van de gegevens in de brieven is in het vierde deel gebruikgemaakt.

Noot

- 1 De auteurs bedanken Leo van Dijk, Wim Essink, Agnes Hengeveld-Kormelink, Appie en Jo te Nahuis, Bert Smeenk en Gerrit Wormgoor voor het willen lezen van een eerdere versie van het verhaal en voor de door hen aangebrachte verbeteringen en gegeven aanvullingen.
- 2 In dat derde deel in Old Ni-js nr. 67 werd op p.43 en p.47 vermeld dat gemeentesecretaris Hospers en tandarts De Keuning in 1945 van woning ruilden. Dat moet zijn in 1955.
- 3 De huisnummers in dit verhaal verwijzen naar de nummering anno 2010.
- 4 De Eibergsche Stoombleekerij zou in 1955 pas Koninklijke Textiel Veredelingsindustrie gaan heten, i.c. de 'KTV'. Voor het gemak spreken we echter steeds over de KTV.
- 5 De geschiedenis van het verzet in Eibergen tijdens de Tweede Wereldoorlog, de rol daarin van Jan Willem Hageman en de strijd rond de Viersprong en de boerderij Koerhuis staan gedetailleerd beschreven in Wesselink 1990, 1992 en 1995. Daarom herhalen wij die geschiedenissen hier niet meer.